

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/27/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2523200243
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2523200243.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobkyne: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom B. XXXX/XXX, D., zastúpenej advokátkou: JUDr. Barbora Volárová, so sídlom Kukučínova 11, Piešťany, proti žalovanému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, D., zastúpenému advokátom: JUDr. Tomáš Klieštenec, so sídlom M. Waltariho 7, Piešťany, o zaplatenie 2.800 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 27. decembra 2024 č. k. PN-7C/4/2023-150 – proti výroku II. o trovách konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil, výrokom II. žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 163 ods. 1, 2, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, čl. 4 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej „CSP“).

3. Vecne dôvodil, že žalobou doručenou súdu dňa 8.2.2023 sa žalobca domáhal zaplatenia sumy vo výške 2.800 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Uznesením č. k. PN-7C/4/2023-141 z 28.3.2024, právoplatným dňa 8.5.2024, súd konanie podľa § 163 CSP prerušil. Vzhľadom k tomu, že sporové strany nepodali v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní, súd konanie zastavil. V časti o trovách konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách. Keďže v danom konaní žiadna zo strán nepodala návrh na pokračovanie v konaní, súd prvej inštancie konštatoval, že zastavenie konania zavinili obe strany sporu, keďže obe strany sporu zostali v konaní nečinné. Súd prvej inštancie preto v záujme rozumného usporiadania procesných vzťahov (čl. 4 ods. 2 CSP) rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozhodnutiu výlučne v časti trov konania (výrok II.) podal včas odvolanie žalovaný s návrhom na jeho zmenu tak, že odvolací súd prizná žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zároveň mu prizná aj nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil (posudzujúc ho podľa obsahu v zmysle § 124 ods. 1 CSP) ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Uviedol, že žalovanému odo dňa podania žaloby vznikli odôvodnené trovy, keďže sa musel brániť voči žalobkyni, ktorá iniciovala predmetné súdne konanie. Žalovaný nemal žiaden dôvod

na pokračovanie v konaní, keďže je v právnom postavení žalovaného a jeho povinnosťou bolo sa účinne brániť proti nedôvodne podanej žalobe. Žalovaný žiadnym spôsobom nezavinil zastavenie tohto konania. Samotné zhodné navrhnutie odročenia pojednávania možno považovať za procesnú pasivitu predovšetkým na strane žalobkyne, ktorá má mať v jej kontradiktórnom spore v prvom rade záujem na pokračovaní v konaní. Rovnako pokiaľ aj na návrh žalobkyne bolo konanie prerušené a žalobkyňa včas nenavrhol pokračovanie v konaní, je potrebné uzavrieť, že práve táto jej procesná pasivita mala za následok zastavenie konania, teda pre účely rozhodovania o trovách konania je potrebné dospieť k záveru, že zastavenie konania zavinila žalobkyňa. Je dispozitívnym právom žalobcu podať návrh, vziať späť návrh ako aj navrhnúť pokračovanie v konaní. Je nelogické, aby návrh na pokračovanie v konaní podával žalovaný, keďže nemá záujem na rozhodnutí o merite veci, kde samotnú žalobu neinicioval, považuje ju za nedôvodnú a bol nútený sa voči tejto žalobe brániť, čím mu vznikli odôvodnené trovy. Z týchto dôvodov považoval žalovaný rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, nezákonné, nespravodlivé a aj v rozpore s aplikovanou súdnou praxou v obdobnom prípade, pričom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31.8.2021, sp. zn. 26Co/111/2020.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. ako vecne správne potvrdiť. K námietke žalovaného, že procesná pasivita oboch sporových strán nebola súdom pri rozhodovaní o trovách konania vyhodnotená správne, žalobkyňa poukázala na skutkové okolnosti, ktoré viedli k odročeniu pojednávania súdom dňa 28.3.2024 a následnému rozhodnutiu súdu o prerušení konania, a ďalšie správanie žalovaného. Pred pojednávaním žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne mailom z 25.3.2024 oslovila právneho zástupcu žalovaného s návrhom na vyriešenie sporu mimosúdnou dohodou tak, že by súd konanie zastavil a každá zo sporových strán by znášala svoje trovy konania. Tento návrh vychádzal zo skutočnosti, že medzi stranami približne mesiac predtým došlo k dohode v otázke zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktorej užívanie bolo predmetom sporu, a to formou spoločného predaja nehnuteľnosti všetkými spoluvlastníkmi. Počas rokovaní spoluvlastníkov bol v januári 2024 zo strany žalovaného vznesený voči ostatným spoluvlastníkom (vrátane žalobkyne) nárok na zaplatenie sumy 5.500 eur v rámci tzv. širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Okrem žalobkyne ostatní spoluvlastníci nárok žalovaného uznali. Žalobkyňa, ktorá jediná bola v súdnom spore so žalovaným, s výškou a právnym dôvodom uplatneného protinároku žalovaného nesúhlasila, a preto v rámci mimosúdneho riešenia tohto sporu navrhla žalovanému započítanie vzájomných pohľadávok v časti do výšky 2.800 eur, ktorý nárok bol predmetom žaloby. Na mail právnej zástupkyne žalobkyne zo dňa 25.3.2024 reagoval žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu tak, že ho vo veci bude na pojednávaní zastupovať splnomocnenec, ktorý s týmto návrhom oboznámi priamo žalovaného. Na pojednávanie dňa 28.3.2024 sa dostavila právna zástupkyňa žalobkyne a substitučný zástupca žalovaného, ktorý o konkrétnom návrhu žalobkyne so žalovaným nekomunikoval. Žalovaný pritom ešte dňa 27.3.2024 mailom vzniesol voči žalobkyne a ostatným spoluvlastníkom ďalší vzájomný nárok. Sporové strany na pojednávaní dňa 28.3.2024 nenavrholi súdu prerušenie konania, navrhli len odročenie pojednávania na dobu 2-3 týždňov z dôvodu realizácie pokusu o mimosúdnou dohodu, pretože došlo k predaju predmetnej nehnuteľnosti, čo bolo súdu aj na pojednávaní prezentované. Cieľom žalobkyne nebolo konanie prerušiť, ale dohodnúť sa na vzájomnom započítaní sporných peňažných nárokov bývalých spoluvlastníkov. Žalovaný nebol povinný súhlasiť s odročením pojednávania, pokiaľ bol presvedčený o nedôvodnosti podanej žaloby, mal trvať na tom, aby sa pojednávanie konalo. Neurobil to, preto súd aj jeho konanie vyhodnotil ako procesnú pasivitu. V čase po tomto pojednávaní, ani po návrate právneho zástupcu žalovaného z dovolenky, ani po doručení uznesenia súdu o prerušení konania až doposiaľ, sa žalovaný k návrhu žalobkyne na mimosúdnou dohodu nevyjadril a bol pasívny. Vzhľadom na vznesené vzájomné nároky žalovaného z titulu tzv. širšieho vyporiadania žalobkyňa očakávala ďalšiu aktivitu žalovaného a bola pripravená na ňu reagovať a brániť sa v tomto alebo v inom súdnom konaní, a to započítacím prejavom. Žalovaný však zostal nečinný, čo možno tiež považovať za konkludentný súhlas s jej návrhom na mimosúdnou riešenie sporu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že procesne nečinná bola len žalobkyňa a že by ona zavinila zastavenie konania. Žalobkyňa nemala zákonnú povinnosť, ani žiaden rozumný dôvod za popísanej situácie podať návrh na pokračovanie v konaní, či vziať žalobu späť, keďže by sa tak ocitla v právnej neistote ohľadom vznesených protinárokov žalovaného, čo tiež možno považovať aj za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP). Neobstojí ani argumentácia žalovaného o rozpore napadnutého rozhodnutia s aplikovanou súdnou praxou, keď sa uznesenie Krajského súdu Trnava č. k. 26Co/111/2020 zo dňa 31.8.2021 javí popri bežnej súdnej judikatúre odvolacích súdov skôr ako výnimka než pravidlo. V rozpore s citovaným súdnym rozhodnutím rozhodujú o trovách konania odvolacie súdy

naprieč Slovenskou republikou odlišne, príkladmo uviedla uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoPr/2/2017 z 30.10.2017, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/12/2023 z 28.2.2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/186/2018 z 26.4.2019, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/411/2015 z 27.8.2015, či Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/95/2023 z 11.7.2023.

6. Žalovaný v replike zotrval na podanom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Poukázal na to, že žalobkyňa sa vo vyjadrení odvoláva na prílohy, ktoré mu však neboli doručené a navyše všetky uvádzané prílohy sú datované na obdobie pred prerušením konania, teda sú v spojitosti s konaním po jeho prerušení bezpredmetné. K tvrdeniu žalobkyne, že žalovaný nebol povinný súhlasiť s odročením pojednávania a pokiaľ bol presvedčený o nedôvodnosti podanej žaloby, mal trvať na tom, aby sa pojednávanie konalo a keďže to neurobil to, súd aj jeho konanie vyhodnotil ako procesnú pasivitu, mal žalovaný za to, že toto tvrdenie je skreslené a manipulatívne. Súd prvej inštancie totiž v napadnutom uznesení posudzoval len konanie strán sporu po prerušení konania a nijakým spôsobom sa nezaoberal dôvodom prerušením konania, ani nehodnotil konanie žalovaného pred prerušením konania ako procesnú pasivitu žalovaného. Tvrdenia žalobkyne o pasivite žalovaného ohľadom mimosúdnej dohody považoval žalovaný za účelové, a rovnako by žalovaný mohol uvádzať, že očakával reakciu na ním zaslané ďalšie nároky. Tieto vyjadrenia žalobkyne však nemajú žiadny vplyv na skutočnosť, že pánom sporu je žalobca a v okamihu podania žaloby na seba preberá aj riziko neúspechu v spore. Žalovaný nemá právo voľby v tom, či bude súčasťou sporu. Žalovaný sa len v konaní bránil voči žalobkyni, ktorá iniciovala predmetné súdne konanie. Absurdné je aj tvrdenie žalobkyne o akomsi konkludentnom súhlase na mimosúdne riešenie sporu, pretože k uzavretiu žiadnej mimosúdnej dohody ani k započítaniu nedošlo. Rovnako sú právne nesprávne a nelogické závery žalobkyne o akejsi právnej neistote ohľadne vznesených protinárokov žalovaného a o tom, či mala žalobkyňa rozumný dôvod podať návrh pokračovanie v konaní, z toho zároveň žalobkyňa nesprávne odvodzuje dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Žalovaným vznesené nároky voči žalobkyni nie sú nijakým spôsobom v tomto spore riešené a rovnako tak ich nevyriešilo ani nepokračovanie v tomto konaní žalobkyňou, preto sú tieto tvrdenia bezpredmetné. Tvrdenie žalobkyne, že nemala žiaden rozumný dôvod podať návrh na pokračovanie v konaní, či vziať žalobu späť, práve naopak potvrdzuje skutočnosť, že žaloba bola podaná nedôvodne, preto nemá žalobkyňa rozumný dôvod na pokračovanie v konaní. Uznesenie súdu spochybňuje právo žalovaného na právnu pomoc garantované čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, pretože žalovanému dáva na zváženie, či túto právnu pomoc využije, a to s ohľadom na to, že aj v prípade jeho úspechu v spore spočívajúcom v tom, že súd o žalobe ďalej nekoná, v dôsledku čoho v konaní už neprichádza do úvahy, aby bol zaviazaný na plnenie, mu nebude priznaná náhrada takto vynaložených nákladov. V ostatnom zopakoval svoju odvolaciu argumentáciu a doplnil, že je nelogické, aby návrh na pokračovanie v konaní podával žalovaný, keďže nemá záujem na rozhodnutí o merite veci (zastavenie konania má pre žalovaného rovnaký význam /procesný úspech/ ako zamietnutie žaloby vo veci samej), kde samotnú žalobu neinicioval, považuje ju za nedôvodnú a bol nútený sa voči tejto žalobe brániť, čím mu vznikli odôvodnené trovy. Procesná aktivita, ktorá má smerovať k meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej, zaťažuje žalobcu.

7. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 360 ods. 1 v spojení s § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) bez potreby zopakovať alebo dokazovanie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti trov konania vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

9. Vzhľadom na to, že zastavujúci výrok I. uznesenia súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, je v tejto časti uznesenie súdu prvej inštancie právoplatné a nebolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ v záujme rozumného usporiadania procesných vzťahov žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov nepriznal z dôvodu, že žiadna zo strán nepodala návrh na pokračovanie v konaní, preto zastavenie konania zavinili obe strany sporu, keďže obe strany sporu zostali v konaní nečinné.

11. Žalovaný v podanom odvolaní so závermi súdu prvej inštancie nesúhlasil a namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ako aj jeho nesprávny procesný postup, ktorým odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Žalovaný teda podal odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP. Tieto odvolacie dôvody však v súdnej veci neboli naplnené.

12. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 15.7.2021 domáhala zaplata sumy 2.800 eur titulom náhrady za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalovaný vo svojich vyjadreniach so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Žalobkyňa doručila súdu dňa 26.3.2024 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu predloženia návrhu žalovanému na mimosúdne vyriešenie sporu. Na pojednávaní dňa 28.3.2024 prítomní právni zástupcovia strán sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania z dôvodu pokusu o mimosúdnu dohodu. Súd prvej inštancie konanie následne uznesením konanie prerušil podľa § 163 ods. 1 CSP. Keďže žiadna zo strán sporu nepodala v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní, súd prvej inštancie konanie zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

15. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

16. Odvolacia argumentácia žalovaného spočívala v tom, že pokiaľ žalobkyňa včas nenavrhol pokračovanie v konaní, pre účely rozhodovania o trovách konania zastavenie konania zavinila žalobkyňa, pretože je nelogické, aby návrh na pokračovanie v konaní podával žalovaný, ktorý nemá záujem na rozhodnutí o merite veci, samotnú žalobu neinicioval, považuje ju za nedôvodnú a bol nútený sa voči tejto žalobe brániť, čím mu vznikli odôvodnené trovy. S touto odvolacou argumentáciou sa odvolací súd nestotožňuje.

17. V súdnej veci je podstatnou skutočnosťou, že konanie bolo prerušené podľa § 163 ods. 1 CSP, t.j. na základe zhodného návrhu strán sporu na odročenie pojednávania. Dôvodom prerušenia konania bol teda konsenzus strán sporu pokúsiť sa uzavrieť mimosúdnu dohodu. Podstatou prerušenia konania v zmysle § 163 CSP je vytvoriť stranám časový priestor na mimosúdne vyriešenie veci. Keďže civilné sporové konanie je ovládané dispozičným princípom a procesnou aktivitou strán sporu, súd v prípade zhodného návrhu strán na odročenie pojednávania, bez ďalšieho uznesením konanie preruší. Predpokladom spočívania konania je existencia konsenzu oboch sporových strán a tento predpoklad odpadá, ak jedna zo sporových strán prejaví vôľu pokračovať v konaní. V súdnej veci žiadna zo strán následne neprejavila záujem o pokračovanie súdnom konaní. Zastavenie konania bolo tak dôsledkom prejavenej záujmu strán konania o mimosúdnu dohodu. Ak žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú, potom nemožno

nájsť rozumný dôvod na súhlas s odročením pojednávania za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody, keďže ak žalovaný uplatnený nárok ani sčasti neuznával, potom niet o čom viesť mimosúdne rokovania. Nemožno tiež súhlasiť so žalovaným, že v prípade, ak žalobkyňa nenavrhol pokračovanie v konaní, zavinila zastavenie konania. Z dikcie ust. § 163 ods. 2 CSP jasne vyplýva, že návrh na pokračovanie môže podať ktorákoľvek zo strán. Ak mal žalovaný záujem na náhrade trov konania, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli, práve z tohto dôvodu mal možnosť podať návrh na pokračovanie v konaní, navyše ak považoval žalobu za nedôvodnú.

18. Náhrada trov konania je vo všeobecnosti ovládaná zásadou úspechu vo veci, ktorá je však doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie je upravená v § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP je súd povinný skúmať, či niektorá zo strán sporu zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Záver súdu o tom, že je splnený predpoklad na náhradu trov, nevyklučuje, aby súčasne dospel k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa). Súd za daných okolností napriek procesnému zavineniu vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pretože sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu, skutočnosť, že počas prerušenia konania k mimosúdnej dohode medzi stranami sporu nedošlo a návrh na pokračovanie v konaní nebol žiadnou stranou podaný, nemá za následok zavinenie žalujúcej strany na zastavení konania. Zavinenie je pritom potrebné posudzovať z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, keďže v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/12/2008). Možnosť, aby niektorej strane konania bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania nastáva až vtedy, ak je naplnená podmienka procesného zavinenia zastavenia konania. Keďže v danom prípade bolo zastavenie konania dôsledkom prejavenej záujmu o mimosúdnu dohodu zo strany žalobkyne ako aj žalovaného, ktorý pretrval aj po dobu šiestich mesiacov, počas ktorej mohol ktorýkoľvek z nich svoj postoj zmeniť (návrhom na pokračovanie v konaní), súd prvej inštancie správne rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. júna 2016 upravoval v ustanovení § 146 ods. 1 písm. c/ v prípade zastavenia konania aj explicitnú možnosť rozhodnúť tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keď procesnú situáciu nebolo možné subsumovať pod existujúce zákonné ustanovenie. Dôvodne potom súd prvej inštancie poukázal na článok 4 ods. 2 CSP, umožňujúci reguláciu procesných vzťahov s cieľom ich rozumného usporiadania, a to aj s prihliadnutím na vyššie uvedenú predchádzajúcu právnu úpravu náhrady trov. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP neprichádzala v prejednávanej veci do úvahy, pretože toto ustanovenie predstavuje dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania v prípade, že tento nárok na náhradu trov konania niektorej strane vznikol (čo nebol daný prípad) a nebola preukázaná ani existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktorá je zákonným predpokladom použitia dotknutého ustanovenia.

20. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na rozhodnutie tunajšieho súdu z 31.8.2021 sp. zn. 26Co/111/2020, odvolací súd uvádza, že toto ojedinelé rozhodnutie nepredstavuje ustálenú súdnu prax, od ktorej by bol povinný odôvodňovať odklon, ak sa s ňou nestotožňuje. Naproti tomu možno poukázať na rozhodnutie tunajšieho odvolacieho súdu sp. zn. 10Co/12/2023 z 28.2.2023, ako aj rozhodnutia iných odvolacích súdov, na ktoré poukazovala i žalobkyňa.

21. Z vyššie uvedených dôvodov námietky žalovaného voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania neboli dôvodné, keďže súd prvej inštancie rozhodol vecne správne. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. o trovách konania s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

22. V odvolacom konaní plne procesne úspešnej žalobkyne vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom nároku v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Odvolací súd preto plne úspešnej žalobkyne v odvolacom

konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).